

Όταν ο Ορέστης άνοιξε την πόρτα και είδε τον θείο Βρασίδα, ξαφνιάστηκε, γιατί δεν περίμενε να τον βρει εκεί. Ήξερε ότι είχε φύγει την περασμένη βδομάδα για ένα συνέδριο στο Παρίσι. Όμως, αυτό το ταξίδι προφανώς δεν είχε πραγματοποιηθεί, αφού ο θείος Βρασίδας ήταν στο σπίτι. Στην αρχή, σάστισε και έμεινε αμίλητος. Νόμιζε ότι ήταν όνειρο. Όμως, ήταν αλήθεια. Γι' αυτό, στη συνέχεια, έτρεξε προς το μέρος του.



Ορέστη, πρόσεξε τι κάνουμε με τους κειμενικούς δείκτες:

- α. Συνδέουμε:** και, και επίσης, και ακόμα, επιπλέον, με άλλα λόγια, για παράδειγμα
- β. Δημιουργούμε αντίθεση:** αλλά, ενώ, ωστόσο, αν και, αντίθετα, όμως
- γ. Αιτιολογούμε:** γιατί, επειδή, αφού, καθώς
- δ. Βγάζουμε συμπεράσματα:** επομένως, συνεπώς, άρα
- ε. Ορίζουμε τον χρόνο:** τότε, στη συνέχεια, πρώτα, ύστερα, μέχρι τώρα

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 8

Βάζω τις παρακάτω προτάσεις σε λογική σειρά, ώστε να βγαίνει νόημα στην ιστορία. Σ' αυτό θα με βοηθήσουν οι κειμενικοί δείκτες. Αν έχω βάλει τις προτάσεις στη σωστή σειρά, τότε θα διαπιστώσω ότι έχει συνοχή το κείμενο που δημιούργησα.

1. Στο τέλος, όμως, αποφάσισε να ρωτήσει τη Σοφία τι ακριβώς είχε συμβεί.
2. Είδε το ρολόι του και ήταν περασμένες εννέα.
3. Στην αρχή, έμεινε άφωνος.
4. Όμως, προφανώς αυτό δεν είχε γίνει, αφού τώρα βρισκόταν εκεί και μόνο η Σοφία ήταν στο σπίτι.
5. Ήξερε ότι το πάρτι έπρεπε να είχε αρχίσει από τις οκτώ.
6. Όταν ο Φίλιππος έφτασε στο σπίτι της Σοφίας για το πάρτι των γενεθλίων της, ξαφνιάστηκε, γιατί κανείς δεν ήταν εκεί.

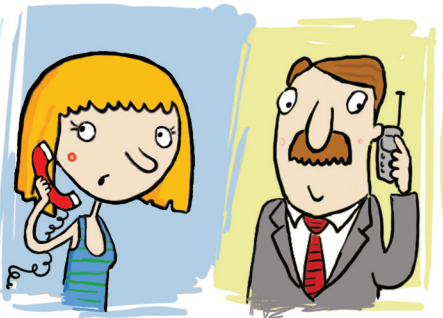
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 9

Επιλέγω δύο διαφορετικές παραγράφους από δύο άρθρα ενός περιοδικού και εντοπίζω τις σχέσεις συνοχής και τους κειμενικούς δείκτες σε καθεμιά από αυτές.

Χρησιμοποιώ τη γλώσσα για να επικοινωνήσω

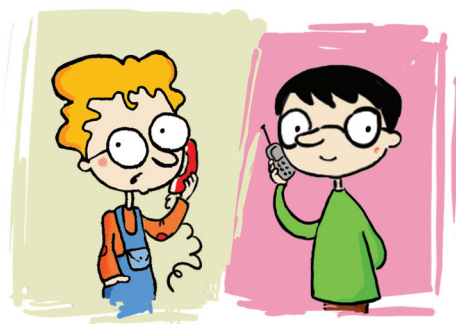
2.3 Επιλέγω το κατάλληλο ύφος ανάλογα με την περίσταση

Επίσημο (τυπικό) - ανεπίσημο (οικείο) ύφος



- Παρακαλώ;
- Καλημέρα σας, κύριε διευθυντά.
- Καλημέρα, κυρία Ηλιάδη. Τι κάνετε;
- Δεν αισθάνομαι πολύ καλά σήμερα, κύριε διευθυντά. Σας τηλεφωνώ λοιπόν για να σας ενημερώσω ότι δε θα μπορέσω να έρθω στη δουλειά και να σας ζητήσω αναρρωτική άδεια...

- Ναι;
- Έλα, Γιώργο, ο Ορέστης.
- Τι έγινε; Καλά;
- Ε, έτσι κι έτσι. Μάλλον δε θα έρθω στο πάρτι. Κρίμα, το περίμενα πώς και πώς!



Χρησιμοποιούμε διαφορετικό **ύφος**, δηλαδή διαφορετικό λεξιλόγιο και διαφορετικές εκφράσεις, ανάλογα με το πού βρισκόμαστε, σε ποιον απευθυνόμαστε, ποιοι είναι οι συνομιλητές και ποιοι άλλοι είναι παρόντες. Δηλαδή, αλλιώς μιλάει η κυρία Δανάη στον διευθυντή της και αλλιώς μιλάει ο Ορέστης με τον φίλο του, τον Γιώργο.

Τα χαρακτηριστικά του **ανεπίσημου ύφους** είναι οι μικρές προτάσεις, οι απλές λέξεις κτλ. (Έλα, Γιώργο... Τι έγινε;... έτσι κι έτσι...)

Τα χαρακτηριστικά του **επίσημου ύφους** είναι οι μεγάλες προτάσεις, οι δευτερεύουσες προτάσεις, οι λέξεις από παλιότερες μορφές της γλώσσας μας κτλ. (Καλημέρα σας, κύριε διευθυντά... Τι κάνετε;... Δεν αισθάνομαι πολύ καλά σήμερα...)



Ακολουθώ κανόνες στην επικοινωνία

Κανόνες συνεργασίας



- Τι ώρα είναι, σας παρακαλώ;
- Τέσσερις και τέταρτο.



- Πού είναι το πιο κοντινό βενζινάδικο;
- Στην επόμενη γωνία.



- Θα έρθεις στο πάρτι του Γιάννη;
- Φυσικά και θα έρθω.

- Για το φαγητό σήμερα πρέπει να αγοράσουμε καρότα. Αφού τα ξεφλουδίσουμε, θα τα κόψουμε και θα τα βάλουμε μαζί με τα υπόλοιπα λαχανικά στην κατσαρόλα.

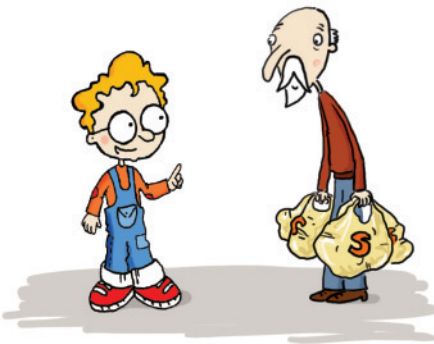
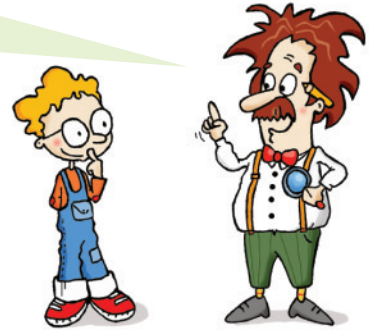


Η καθημερινή επικοινωνία με τους συνανθρώπους μας βασίζεται σε κάποιους κανόνες συνεργασίας:

1. Δίνουμε ακριβώς όσες πληροφορίες είναι αναγκαίες· ούτε λιγότερες ούτε περισσότερες.
2. Δίνουμε αληθείς πληροφορίες.
3. Δε λέμε άσχετα πράγματα.
4. Είμαστε σαφείς, σύντομοι και λέμε αυτά που θέλουμε με λογική σειρά.

Κανόνες συμπεριφοράς

Ας δούμε τώρα και κάποιες άλλες περιπτώσεις όπου οι συνομιλητές ακολουθούν κανόνες. Αυτοί θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποτελούν κανόνες «καλής» συμπεριφοράς.



– Αν θέλετε, μπορώ να σας βοηθήσω.



– Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται το καινούριο εμπορικό κέντρο;

Όταν απευθυνόμαστε σε κάποιον που δεν τον γνωρίζουμε, που είναι μεγαλύτερος ή κατέχει υψηλότερη κοινωνική θέση από εμάς, τότε χρησιμοποιούμε το δεύτερο πληθυντικό πρόσωπο. Αυτό ονομάζεται **πληθυντικός ευγένειας**.



–Ένα νεράκι ακόμα, σας παρακαλώ.

Όταν θέλουμε να ζητήσουμε κάτι φιλικά από τον άλλο, χωρίς όμως να το απαιτούμε, χρησιμοποιούμε τα **υποκοριστικά** (βλ. ενότητα 17.1 Β).

ΕΝΟΤΗΤΑ 2: Πώς δημιουργώ ένα κείμενο;



– Να σου ζητήσω μια χάρη;



– Κλείνεις την πόρτα;

Για να ζητήσουμε κάτι με ευγενικό τρόπο, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε υποτακτική ή το δεύτερο ενικό/πληθυντικό πρόσωπο του ενεστώτα σε μια ερωτηματική πρόταση, αντί για προστακτική.



– Παρακαλώ, περάστε μέσα.



– Μπορείτε να μας κάνετε τον λογαριασμό;

Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε επίσης τις λέξεις *παρακαλώ* και *μπορώ* για να είμαστε ευγενικοί.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ 10

Εκφράζω την παρακάτω παράκληση με πιο ευγενικό τρόπο (δηλαδή χρησιμοποιώντας τον πληθυντικό ευγένειας, τα υποκοριστικά κτλ.). Γράφω τις προτάσεις που σχηματίζω στο τετράδιό μου.
– Δώσε μου ένα μολύβι!

Βλέπουμε λοιπόν ότι η γλώσσα μάς δίνει διαφορετικά μέσα για να κάνουμε με τα λόγια μας αυτό ακριβώς που θέλουμε κάθε φορά.





Τι θα θυμάμαι για... τα κείμενα και τις παραγράφους

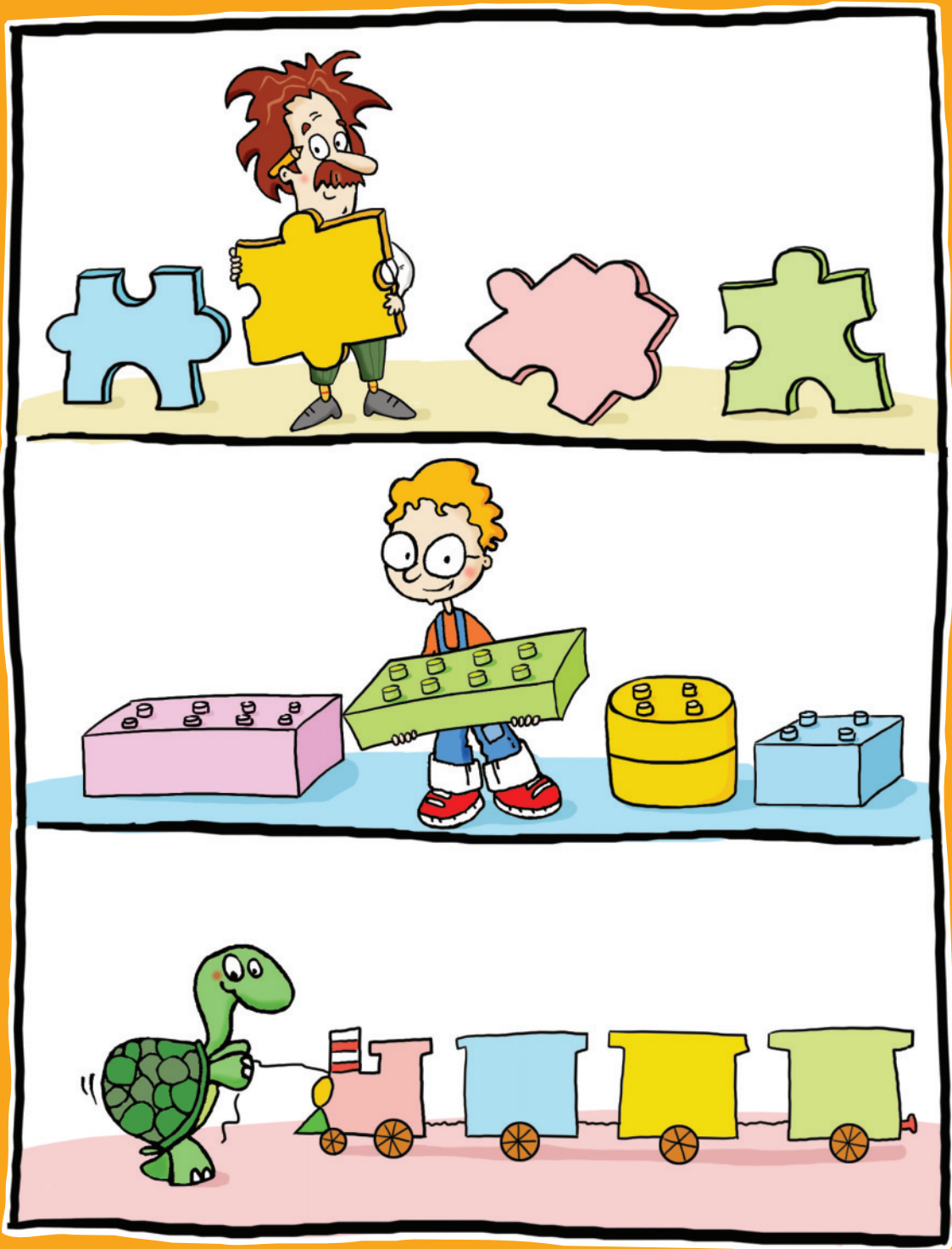
1. Έχουμε τέσσερα διαφορετικά είδη κειμένων:
(α) **περιγραφικά κείμενα**,
(β) **αφηγηματικά κείμενα**,
(γ) **κείμενα με οδηγίες**,
(δ) **κείμενα με επιχειρήματα**.

Τα δύο πρώτα είδη κειμένων ανήκουν στον **αναφορικό λόγο**, ενώ τα δύο τελευταία στον **κατευθυντικό λόγο**.

2. Τα κείμενα αποτελούνται από **παραγράφους**. Μια παράγραφος έχει **συνοχή** όταν οι λέξεις, οι φράσεις και οι προτάσεις που την αποτελούν βρίσκονται σε λογική σειρά. Προσπαθώ λοιπόν να συνδέω τις λέξεις, τις φράσεις και τις προτάσεις μου μεταξύ τους χρησιμοποιώντας τους **κειμενικούς δείκτες**, που είναι συνήθως επιρρήματα ή σύνδεσμοι.
3. Γενικά, όταν επικοινωνούμε χρησιμοποιούμε διαφορετικό λεξιλόγιο και διαφορετικές εκφράσεις, ανάλογα με το πού βρισκόμαστε και σε ποιον απευθυνόμαστε. Χρησιμοποιούμε, δηλαδή, διαφορετικό **ύφος (ανεπίσημο ή επίσημο)**.
4. Στην καθημερινή επικοινωνία με τους συνανθρώπους μου ακολουθώ κάποιους **κανόνες συνεργασίας**: Δίνω ακριβώς όσες πληροφορίες είναι αναγκαίες· ούτε λιγότερες, ούτε περισσότερες. Δίνω αληθείς πληροφορίες. Είμαι σαφής, σύντομος και λέω αυτά που θέλω με τη σειρά, χωρίς να μιλάω για άσχετα πράγματα. Επίσης, χρησιμοποιώ, για λόγους ευγένειας, ορισμένους γραμματικούς τύπους (**πληθυντικό ευγένειας**, υποκοριστικά, υποτακτική ή ερώτηση, ρήματα όπως *μπορώ, παρακαλώ* κ.ά.).

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Μιλώ και γράφω -
Φθόγγοι, γράμματα και συλλαβές
Φωνολογία και γραφή



ΕΝΟΤΗΤΑ 3

Πώς δημιουργώ λέξεις;

3.1 Φθόγγοι

- Τώρα θα τα φυλάει η Αγγελίνα.
- Πάλι εγώ, παιδιά;
- Μα αφού ήρθε πάλι η σειρά σου!
- Ναι, δίκιο έχει η Ντίνα!
- Καλά, αρχίζω: πέντε, δέκα, δεκαπέντε...



Ο λόγος μας αποτελείται από λέξεις. → **πάλι – αφού – Ντίνα**

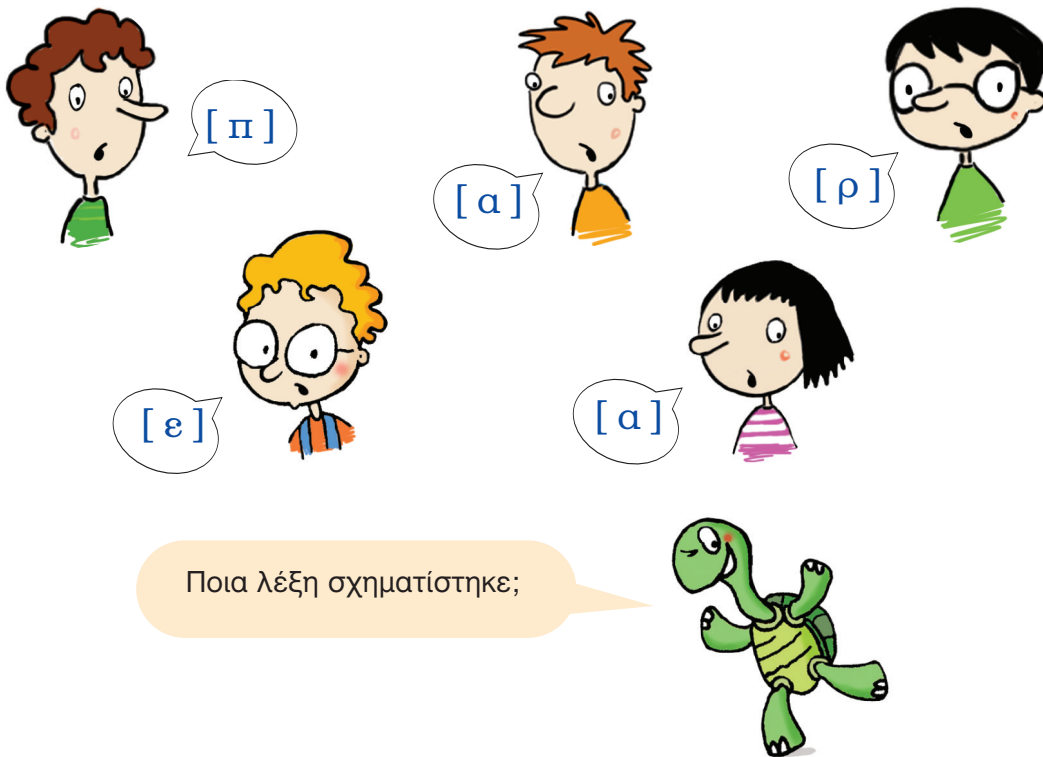
Στον γραπτό λόγο χρησιμοποιούμε τα **γράμματα** για να παρουσιάσουμε τις λέξεις.

Στον προφορικό λόγο, όμως, που είναι η βασική μορφή της γλώσσας, χρησιμοποιούμε τους **φθόγγους**¹, δηλαδή διαφορετικούς μεταξύ τους ήχους, που συνδυάζονται και σχηματίζουν άλλες λέξεις κάθε φορά.²

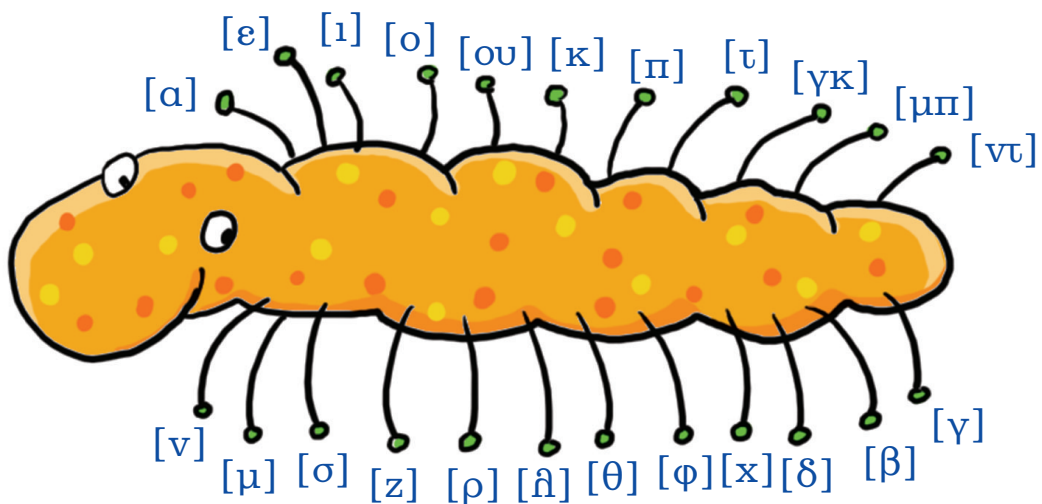
[π] - [α] - [ἄ] - [ι], [α] - [φ] - [ου], [ν τ] - [ι] - [ν] - [α]

1. Εδώ παρουσιάζονται μόνο οι φθόγγοι που έχουν διαφοροποιητική αξία για τη σημασία των λέξεων (αυτό δηλαδή που οι ειδικοί ονομάζουν «φωνήματα», βλ. Γλωσσάρι).

2. Στη Γραμματική αυτή σημειώνουμε τους φθόγγους μέσα σε αγκύλες χρησιμοποιώντας ελληνικούς χαρακτήρες. Κανονικά, όμως, οι φθόγγοι σημειώνονται με ορισμένα σύμβολα που έχουν επιλέξει οι επιστήμονες για να παρουσιάσουν με ομοιόμορφο τρόπο τους ήχους όλων των γλωσσών του κόσμου. Τα σύμβολα αυτά αποτελούν το Διεθνές Φωνητικό Αλφάβητο.

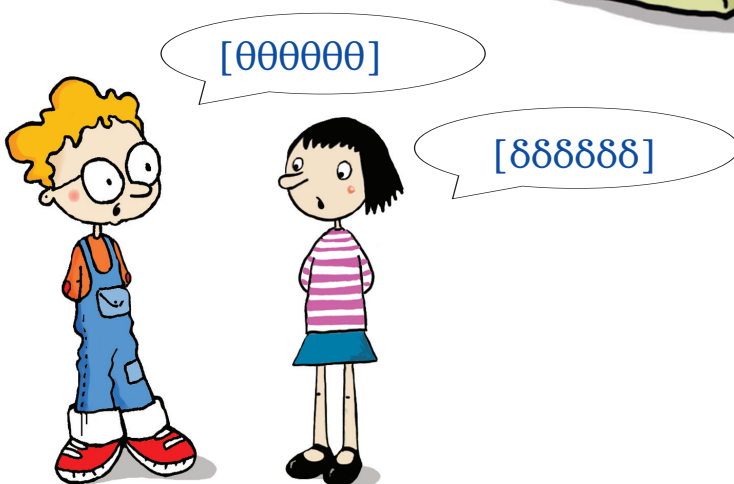
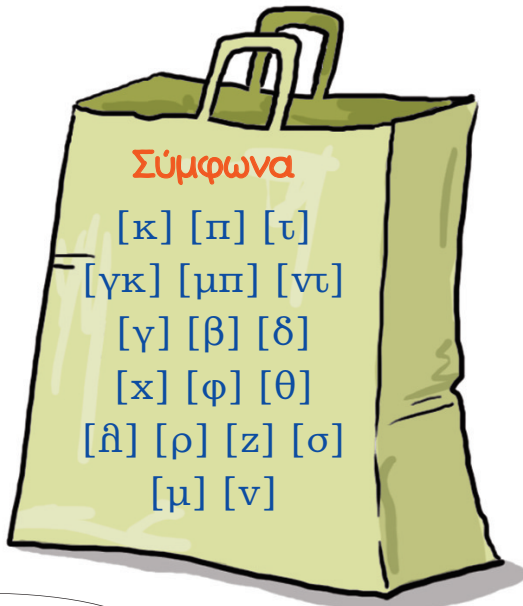
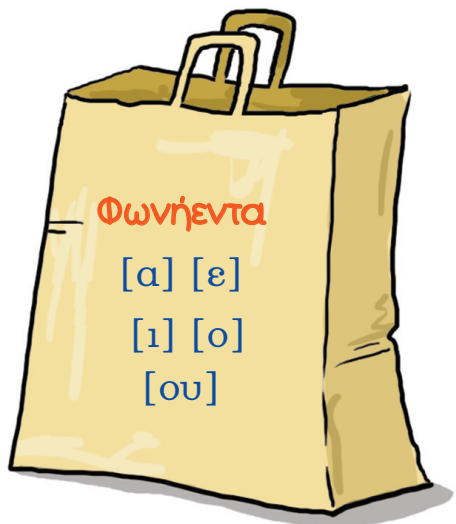


Η ελληνική γλώσσα έχει τους παρακάτω φθόγγους:



Οι φθόγγοι χωρίζονται σε **φωνήεντα** και **σύμφωνα**. Στα φωνήεντα, ο αέρας που βγαίνει από το στόμα μας δε βρίσκει κανένα εμπόδιο. Αντίθετα, στα σύμφωνα ο αέρας βρίσκει κάποιο εμπόδιο.

Μιλώ και γράφω - Φθόγγοι, γράμματα και συλλαβές



Τα σύμφωνα, ανάλογα με την **ηχηρότητα** που έχουν, μπορούν να χωριστούν σε άηχα και ηχηρά.

Άηχα είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν οι φωνητικές χορδές είναι ανοικτές και, επομένως, ο αέρας περνάει από αυτές χωρίς να τις κάνει να πάλλονται. Αυτά είναι τα: [π], [τ], [κ], [φ], [θ], [σ], [χ].

Ηχηρά είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν οι φωνητικές χορδές είναι μισόκλειστες και ο αέρας τις κάνει να πάλλονται. Αυτά είναι τα: [μπ], [ντ], [γκ], [β], [δ], [γ], [ζ], [μ], [ν], [λ], [ρ].

Ανάλογα με τον **τόπο** (μέρος του στόματος) όπου παράγονται, τα σύμφωνα χωρίζονται σε:



Διχειλικά: είναι τα σύμφωνα που σχηματίζονται με τα χείλη. Αυτά είναι τα: [π], [μπ] και [μ].

Χειλοδοντικά: είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν το κάτω χείλος ακουμπάει στα πάνω δόντια. Αυτά είναι τα: [φ] και [β].

Ραχιαία: είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν η ράχη της γλώσσας ακουμπά το πάνω μέρος του στόματος. Αυτά είναι τα: [κ], [γ], [χ], [γκ].

Φατνιακά: είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν η γλώσσα ακουμπά στα φατνία, δηλαδή το μέρος που είναι πίσω από τα επάνω δόντια. Αυτά είναι τα: [ν] και [ρ].

Οδοντικά: είναι τα σύμφωνα που παράγονται όταν η γλώσσα ακουμπά στα δόντια. Αυτά είναι τα: [τ], [ντ], [θ], [δ], [σ], [ζ] και [ð].

ΤΟΠΟΣ ΤΡΟΠΟΣ	Διχειλικά		Χειλοδοντικά		Οδοντικά		Φατνιακά		Ραχιαία	
	Α	Η	Α	Η	Α	Η	Α	Η	Α	Η
Κλειστά	[π]	[μπ]			[τ]	[ντ]			[κ]	[γκ]
Τριβόμενα			[φ]	[β]	[θ]	[δ]			[χ]	[γ]
Ρινικά		[μ]						[ν]		
Συριστικά					[σ]	[ζ]				
Υγρά						[ð]		[ρ]		

Α: άηχα
Η: ηχηρά

32 Γράμματα

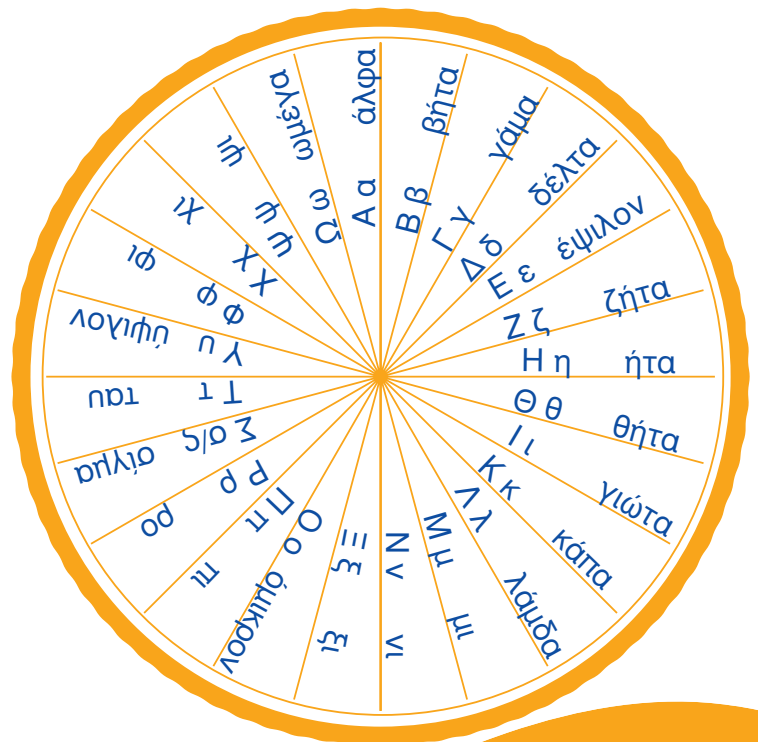


Σωστά, Ορέστη!

Εντάξει, καταλαβαίνω ότι τα [α], [θ], [ντ], [ου] κτλ. συμβολίζουν τους ήχους που χρησιμοποιώ όταν μιλάω.

Όταν γράφω, όμως, χρησιμοποιώ το ελληνικό αλφάβητο (α, β, γ, δ, ε, ζ...), που αποτελείται από 24 **γράμματα!**

Γράμματα είναι τα σημεία του γραπτού λόγου που παριστάνουν τους φθόγγους. Π.χ. Το **π**, το **α**, το **λ** και το **ι** είναι τα γράμματα που χρησιμοποιούμε για να αναπαραστήσουμε τους φθόγγους [π], [α], [λ], [ι], που προφέρουμε όταν λέμε τη λέξη *πάλι*.



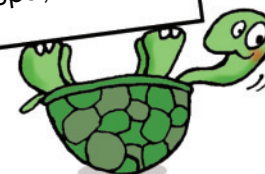
[α]	Α α
[ε]	Ε ε, Αι αι
[ι]	Η η, Ι ι, Υ υ, Ει ει, Οι οι, Υι υι
[ο]	Ο ο, Ω ω
[ου]	Ου ου
[κ]	Κ κ
[π]	Π π
[τ]	Τ τ
[γκ]	Γκ γκ, γγ
[μπ]	Μπ μπ
[ντ]	Ντ ντ
[γ]	Γ γ
[β]	Β β
[δ]	Δ δ
[χ]	Χ χ
[φ]	Φ φ
[θ]	Θ θ
[λ]	Λ λ
[ρ]	Ρ ρ
[ζ]	Ζ ζ
[σ]	Σ σ ς
[μ]	Μ μ
[ν]	Ν ν

Για να δούμε, τώρα, ποια είναι η αντιστοιχία ανάμεσα στους φθόγγους και τα γράμματα.



Διπλά λέμε τα γράμματα **Ξ** και **Ψ**, γιατί το καθένα παριστάνει δύο φθόγγους:
 $\xi = [\kappa] + [\sigma]$, $\psi = [\pi] + [\sigma]$

Το **σ** προφέρεται [z] πριν από ηχηρό σύμφωνο (π.χ. σβούρα, σμήνος).



Δίψηφα ονομάζονται δύο γράμματα μαζί που παριστάνουν έναν φθόγγο. Αυτός ο φθόγγος μπορεί να είναι είτε φωνήεν (δίψηφο φωνήεν) είτε σύμφωνο (δίψηφο σύμφωνο).

Δίψηφα φωνήεντα:

- Το **ο+υ = ου** για τον φθόγγο [ου], π.χ. **του ουρανού**
- Το **α+ι = αι**, που προφέρεται [ε], π.χ. **αρχαίος**
- Το **ε+ι = ει**, το **ο+ι = οι** και το **υ+ι = υι**, που προφέρονται [ι], π.χ. **τρέχει, άνθρωποι, υιός**

Δίψηφα σύμφωνα:

- Το **μ+π = μπ** για τον φθόγγο [μπ], π.χ. **μπαίνω**
- Το **ν+τ = ντ**, που προφέρεται [ντ], π.χ. **ντύνομαι**
- Το **γ+κ=γκ** και το **γ+γ=γγ**, που προφέρονται [γκ], π.χ. **αγκαλιά, φεγγάρι**